

medskyldig, som maatte tigger og beder ham om at betale sig og saaledes at foretage en Handling, som Straffeloven forbyder, skal have Lov til at beholde de Penge, han paa denne Maade faar, at man altsaa i civilretlig Henseende ikke skal kunne gjøre Noget ved ham. Det er endog saa et Spørgsmaal, som i den senere Tid er blevet reist, om det ikke maatte være en ligefrem Følge af Straffelovens Regel, at saadanne Betalinger maatte tilbagegives, selv om der ikke udkommer nogen Lov derom. Dette Spørgsmaal er blevet opløst, idet man har ment, at Straffelovens Regler om Meddelagtighed maatte føre til, at den, der under disse Omstændigheder modtog en Betaling, maatte siges at gjøre sig medskyldig i det ulovlige Forhold, saa at han ikke kunde beholde, hvad han paa denne Maade havde tilvandt sig. Spørgsmaalet er blevet opløst i Anledning af en Afgjørelse af Høiesteret i den middelfartiske Sag. Jeg vil nu ikke sige, at dette er berettiget, men blot fremhæve, at det alligevel er en Ting, der ligger saa nær ved den gjældende Retsanskuelse, at det Spørgsmaal kan opstaa, om en saadan Betaling er gyldig, selv om vi ikke faae denne Lov. Nu er der dernæst en anden Betragtning, som jeg i Dieblirket vil henlede Opmærksomheden paa, og det er, mine Herrer, den, at De maa huske paa, at det her ingenlunde er nok, at man veed, at der er Noget i Veien eller Eignende. Jeg fremhævede udtrykkelig før, og det maa man fastholde, at den Tilbagebetaling, der her er Spørgsmaal om, kan ikke gjøres gjældende mod en Mand, blot fordi han har vidst, at den Vedkommende var insolvent, eller endog blot fordi han har troet, at han var insolvent, men kun i de bestemte Tilfælde, som § 24 opstiller, og i saadanne Tilfælde, som kunne stilles ganske i Klasse med dem. Der fordres altsaa, at man skal være vidende om bestemte Omstændigheder, som indicere Fallitten som nær forestaaende, at man skal være vidende om, at den Paa-gjældende har standset sine Betalinger, eller at

en Kreditor har rekvireret Fallit, være vidende om, at han i 3 Aar har opgjort sin Status med en stigende Underbalance, der nu er steget til 30 pCt. Det er disse Omstændigheder, man skal være vidende om, eller andre Omstændigheder, som i Vægt med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Fallitten er overhængende, kunne sættes ved Siden af dem. Kun naar saadanne Omstændigheder ere tilstede, er det, at Afkræftelsen skal kunne finde Sted, og jeg tror ikke, der kan være mindste Tvivl om, at vore Domstole ville være meget varsomme i saa Henseende. Man behøver sandelig ikke at frygte for, at vore Domstole skulle hengive sig til løse og fantastiske Formodninger. Jeg tror snarere, at den Fare, der vil ligge for, er den, at Domstolene skulle være for utilboelige til at anvende Bestemmelsen, at de ville kræve for Meget til Støtte for, at det skal kunne siges, at Vedkommende har været vidende om Fallitten, men man behøver sikkert ikke at nære Frygt for, at Domstolene ville gjøre sig skyldige i nogen letfindig Omstøden af Retshandler eller være stærkt tilboelige til at bruge denne Paragraf. — Det er altsaa kun ved disse Begrænsninger, som jeg her har fremhævet, at den omtalte Paragraf bliver anvendelig, og jeg vil altsaa nu blot henstille til Thingets Overveelse, om man vil optage en saadan Regel, eller om man ikke vil optage den. Hvis man ikke vil optage den, maa man gjøre sig fortrolig med, at man er ude af Stand til at forhindre det Forhold, at en Fallent de sidste Dage før han gaar fallit, anvender de sidste Midler, han har under Hænde, til at betale en enkelt Kreditor med. Det er jo ingenlunde Tilfældet, at det alene er Urengjæld, som der her vil blive Tale om. Nei, Fallenten betaler dem, der staa ham nærmest, dem, der presser ham stærkest og true ham mest, saa at det aldeles ikke stiller sig saaledes, at der kun er Tale om enkelte Fordringer, som han ved sin Ure søler sig særlig forpligtet til at betale. Det er virkelig alle de Fordringer, som blot blive